

NOVELL

Grå
vardag

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Förförelser

1 Hem till Daniel	1-4, 12-29	81 s.
2 Amsterdam	5-11	32 s.
3 Hjälpmedel	30-34, 38-41	40 s.
4 Komma ut-brevet	35-37, 61-76	70 s.
5 Gud eller inte	42-49, 55-60	50 s.
6 Skrämselhot	50-54	28 s.
7 Ragnar på besök	81-94	46 s.
8 Ångest	77-80, 95-105	57 s.
9 Utflykt	106-116	50 s.
10 Göra slut	117-122	29 s.
11 Kul på bibliotek	123-132	49 s.
12 Hem till Kim	133-153	79 s.
13 Grå vardag	154-162	39 s.
14 Underbart mys	163-181	64 s.
15 Ny bagare	182-190	40 s.
16 Problem	191-199	39 s.
17 Fängelsemord	200-216	60 s.
18 Avslöjandet	217-230	54 s.
19 Hämnad	231-239	35 s.
20 Taxi hem	240-251	52 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Förförelser, har gjorts om till tjugo noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tjugo noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

Vill va me dej

Förförelser

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

Roy Panen -
NOVELLER
FÖRFÖRELSE
Grå vardag

Information

NOVELLER FÖRFÖRELSE Grå vardag (13)
2024

Hämtad från: Vill va me dej : Förförelser (2)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-35-9

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

I denna novell Grå vardag, pratar Kim och Daniel om vardagliga saker, och om arbeten. Daniel ska få hjälpa Kim i bageriet.

Baksidestext

Kim berättar mer om bageriet, vad de gör där under en arbetsdag. Han erbjuder Daniel att visa honom bageriet och att han kan få vara med och hjälpa till.

Daniel berättar om sin gråa vardag och med tristessen över att inte ha något vettigt att göra, som att gå till ett arbete. Och om alla svårigheter med skolan

Han berättar vidare om olika praktikplatser som han har varit på, men att de tråkiga och monotona arbetsuppgifterna bara fick honom att bli nedstämd och deprimerad.

Kim säger att han ska ordna så att Daniel blir anställd på timmar i bageriet, och han ska lära upp honom. Daniel ska få göra olika och varierande arbetsuppgifter som han garanterat kan klara av, utan att se.

Det blir känslösamt. Daniel blir ledsen och gråter. Kim tröstar. Han ska hjälpa honom med allt, både arbete som skola.

MER

ARBETSPRAT

154 Kim

berättar om

bageriet

Kim och Daniel, hos Kim

Medan han själv äter berättar han vidare om olika rutiner med förberedelser som de har inför baket: om hygien, ordningen, städningen, pappersarbeten med beställningar och fakturor

...

När affärerna har fått sitt bröd för dagen, sätter de igång och gör deg för nästa dags beställning av bröd och bullar. Detta som de fryser in, för att sedan ta fram kvällen innan, för

att jäsas i jäsrummet och gräddas i ugnen morgonen därpå.

Vissa dagar har de så mycket att göra att han arbetar i två skift med en längre rast emellan. Han kan då gå hem och sova några timmar mitt på dagen, och ibland uträtta ärenden på stan, för att sedan gå och arbeta några timmar igen på eftermiddagen, kvällen. Det händer att han jobbar bortåt tretton, fjorton timmar på ett dygn, med vila och lite sömn där emellan.

Man kan säga att arbetet är flexibelt, omväxlande, med mycket eget ansvar. Ibland går han ner på kvällen och förbereder, plockar ordning bröd och bullar i frysen som ska gräddas nästkommande morgon. Affärerna är beroende av att få sitt beställda bröd i tid varje dag. Annars blir det problem med kunder som klagat.

Utifrån detta, hur beställningarna ser ut, kan de lägga upp arbetet så att allt flyter på och passar för var och en. Han stormtrivs med sitt jobb på bageriet. Och det är med andra ord full rulle hela tiden.

–Ja, de tror ja de. Men hur ser de ut nu, är de mycke att göra? Hindrar ja dej från att arbeta?

Daniel håller på mer dressing över salladen. Och när han ska suga av dressingens från fingret

stoppas han av Kim som tar tag om hans handled och suger in hans finger i munnen – och flinar. Han suger med iver och noggrannhet rent fingret från dressing. Daniel flinar tillbaka och nämner det här med konsekvenser ... Kim svarar att det alla gånger blir konsekvenser av detta – och lite senare.

Sedan fortsätter han samtalet, som om ingenting har hänt ... Han säger att Daniel inte hindrar honom det minsta, för han har tidigare i dag gjort klart dagens arbete innan han drar hem. Men om det ändå varit så att han behövt gå och jobba skulle han ha sagt det och föreslagit för honom att de kan ses igen en annan dag.

–Annars är de mycke att göra. Ja behöver nog arbeta i dubbla skift i morron.

–Tänk om ja kunde va me ... å hjälpa dej – er.

–Vill du de? Ja kan ordna så att du får de – i morron eftermidda. Sen – om du trivs kan du bli anställd på timmar. Ja lär upp dej. Du får göra saker som inte kräver att man kan se. Ja tror de finns mycket som du kan klara av.

–Ja, va rolit ... spännande ... De vill ja gärna.

–Men du ... De är på ett villkor, att du sover
me mej i natt.

Kim flinar gillande men har en allvarlig och
seriös ton på rösten.

–Gärna. Men de finns en risk då att de inte
blir mycke sova av.

–Ja, du har nog rätt, men ja vill gärna ta den
risken. Snälla, ja vill SOVA me dej i natt.

–Ja, vi tar den risken. Ja tycker om dej, Kim.

–Å ja dej.

Kim fortsätter berätta om bageriet:

–Det här me att vi fryser in bröd- å bulldeg,
som vi låter tina över natten, gör att vi slipper
gå upp mitt i natten för att göra i ordning olika
degar. Göra deg, bearbeta den å lägga den på
plåtar tar tid. När vi kan göra detta mer i lugn å
ro, efter att affärerna har fått sitt å är nöjda för
dagen, blir de mer trivsel för oss. Man slipper
då också stressa ihop allting. De vi mest gör när
vi kommer tidit på morronen är att jäsa bröd å
bullar i jäsrummet, sen grädda dom i bakugn-
arna.

–Gud, va ja skulle vilja arbeta på bageri. De
låter så himla skoj.

Daniel låter inspirerad och näst intill
avundsjuk på honom.

155 Daniel

berättar om sin vardag

–Men du då? Brukar du göra nåt om dagarna, nu på sommarlovet, när du inte har nån skola att gå till? Gör du skolarbete på lovet också eller har du nåt jobb på gång? Du kan ju inte bara driva omkring om dagarna. De mår ingen bra av.

–Förutom de som ja berättat tidiare, som du redan vet, så gör ja inte så mycke skolarbete nu på sommarn. Ja läser böcker å så, mest skönlitteratur. Men annars blir de inte så mycke, vare sej me skola eller arbete.

Ja har en vän i Oslo som har erbjudit mej att få arbeta me honom i deras företag. Dom tillverkar blomkrukor. Men annars ... Ja skulle vilja ha en bra å meningsfull sysselsättning, som ja dessutom kan tjäna pengar på. Å ja klarar av mycke utan att se. De vet ja. Ja

behöver bara få hjälp å stöttning me de som ja ska göra.

–Ja tror ja förstår ... De ska kännas rolit å meningsfullt också. Då ska du absolut prova på bagaryrket. Å du behöver en bra handledare å arbetsledare. Nån som kan ta hand om dej. Å då har du träffat rätt person. Vi kan sätta igång i morron – efter lunchen. Ja kommer hem å vi käkar lite mat, å sen drar vi till bageriet. De kommer bli kul å lärorikt för dej, de lovar ja. Ja kan prata me min chef om att du kan få en timanställning ... Ja å dom andra arbetarna kommer ta hand om dej.

Kim gör en lite paus, funderar, och fortsätter uppmuntra honom. Om det inte finns jobb för honom på morgonen och förmiddagen, så finns det garanterat det på eftermiddagen och kvällen. Och då är det som oftast bara Kim som jobbar. Är det kris kan någon annan också jobba över. Men nu när Daniel finns – då behöver inte de andra jobba över. Det kan säkert bli jobb fyra, fem timmar, eftermiddag som kväll, och flera dagar i veckan.

Daniel blir mycket glad, förväntansfull och ivrig.

–Ja, de vill ja. Å få ha dej som läromästare.

–Daniel, ge mej kardan så slår vi hand på att du ska börja din bagarbana redan i morron. Men de hindrar inte dej från att också studera. De går väl att göra båda?

–Kim ... Du gör mej så gla. De här är nåt ja behöver. Du förstår ... Ja har ...

–Ja ...

–Ja har flera gånger, eller ska man säga under en längre tid ... Äh! De va inget, förresten. Ja vet inte hur ja ska säga de.

Han ändrar sig och vill inte berätta om sina depressioner. Inte i dag i alla fall.

–Skit i alla krusiduller ... å säj de som de kommer bara. De behöver inte va så märkvärdit ...

–Ja säjer de en annan gång ...

–En annan gång? Absolut. Du bestämmer. Men, så att du vet de, va aldri osäker när de gäller mej. Ja är bara en enkel man som försöker leva okomplicerat. Äsch, nu börjar ja bli flummi. Som sagt, du kan lita på mej – till hundra procent.

–Tack, de gör ja redan.

FLYYTAR TILL RUMMET

156 Kärleksbror

Kim och Daniel, hos Kim

De har flyttat in till rummet. Daniel har satt sig bekvämt i fåtöljen närmast fönstret, lyssnar och njuter av musiken som strömmar ut från högtalarna. Kim har hållt upp blandat smågodis i en skål och ställt på soffbordet. Daniel smaskar på godis och njuter av musiken.

Kim har tidigare gått in på toaletten och kommer nu ut igen. Han har ännu inte bytt om, har fortfarande sin badrock på sig. Inte ens kalsonger har han under. Han känner på något vis att det inte är så viktigt med det och med tanke på att Daniel ändå inte behöver känna sig störd av det.

Han slår sig ner i den andra fåtöljen, lägger upp sina ben, korslagda på bordsskivan, och

viftar med fötterna i takt med musiken. Tittar på Daniel som verkar lite bortkommen. Med något studerande blick tittar han på hur Daniel klappar med händerna mot fåtöljens armstöd i takt med musiken. Han ser avkopplad och nöjd ut. Och han är så fin, så go, helt underbar.

Han ler mot honom, men får inget gensvar och heller ingen kontakt tillbaka, vilket han förstår inte heller väntar sig. Daniel har inte en aning om att han tittar på honom. Han känner det ändå trots allt lite konstigt att bara få kontakt genom hörsel och känsel. Det spelar ingen roll hur mycket han tittar på honom, så får han inte en minsta reaktion tillbaka. Detta för att Daniel ju inte vet att han tittar på honom. Men han känner inte att det stör det minsta. Han får bara helt enkelt förhålla sig till honom på hans egna villkor.

Genom att bara studera detta faktum, gör det samtidigt att han känner sig nära verkligheten. Åtminstone är det verkligheten för Daniel. Samtidigt som det inte är synd om honom, har han lite svårt att ändå inte tycka åtminstone lite synd om honom.

Han förstår att Daniel måste vara en enormt stark kille, både på insidan som utsidan. Allt det

som Daniel har tvingats gå igenom har nog tränat honom att bli den han numera är. Han är liksom inte bara Daniel. Är lite sin synskada också, vilket blir ett med hans underbara personlighet.

Kim förstår att han nog också är himla sårbar, att han behöver ha pålitliga människor runt omkring sig. Och han vill vara en av Daniels pålitliga ... som ställer upp för honom. Han känner redan en stark broderskärlek till honom och vill sätta honom före allt annat.

Fast det kommer inte bli helt problemfritt, utan kommer bli en hel del försvårande omständigheter, då Daniel är kär i honom och han själv har en tjej som han älskar mycket. Men han vill vara nära och finnas för honom. Han känner redan att han älskar honom himla mycket, kanske till och med lika mycket som Camilla. Men det får inte på något vis äventyra hans nystartade liv med henne.

Han har sin blick fäst på Daniel, där han sitter alldeles tyst i fåtöljen och bara lyssnar. Det hela, med att vara vän med honom samtidigt som han är ihop med Camilla, kommer nog att bli både svårt och besvärligt.

Daniel har på något vis en så stark drag-

ningskraft i sig, som nog kan få vem som helst att bara falla ner pladask för honom. Det är inte bara hans vackra utseende som gör honom så oemotståndlig, som gör en hel del av magin, utan också hans enormt tilldragande utstrålning, med personlighet – sättet att vara på ... som gör Kim så svag för honom.

Eller ... eller så är det kanske bara så enkelt att han nu börjar bli kär i honom – på riktigt.

Tankarna simmar runt i skallen och han börjar alltmer känna att han tappar sitt grepp om verkligheten. Fast vad är då i så fall hans verklighet? Kanske är det, i denna stund med Daniel, att det är nu som han får lukta på verkligheten. Att detta är hans sanna verklighet och det som är den äkta delen av hans liv, att få vara tillsammans med en man, en man med en så stark dragningskraft.

Är det här den äkta delen med att han vågar leva ut alla sina känslor och med det struntar helt i alla hämningar? Fast han måste också våga göra allt detta och med det släppa på sina hämningar. Men hur? Dessutom är han gammal nog att själv kunna få bestämma hur han vill leva sitt liv. Det är bara det att det han vill är att vara med både Camilla och Daniel – vilket ju

inte går eller fungerar.

157 Lite whisky

–Daniel, tycker du om whisky?

Daniel hoppar till i fåtöljen.

–Jesses, va du skrämde mej. Ja hade inte en tanke på att du va här inne nu. Ja har inte kunnat höra att du kommit ut från badrummet, in hit till mej å för musiken hörs mer än andra småljud. Snälla, de är bra om du talar om för mej då du kommer.

Han drar ett djupt andetag och försöker hämta sig.

–Åh, föllåt. De va inte meningen att skrämma dej. Ja lovar försöka komma ihåg att knacka på dörren eller på annat sätt varsla me ljud nästa gång ...

–Tack, säger Daniel med mjuk röst. Det räcker bra om du bara säger nåt, gör ett ljud ifrån dej när du kommer – harkla, vissla, nynna på en melodi, knacka, klampa ... Då vet ja att ja inte längre är ensam ...

–Jo, ja ska försöka tänka på att komma ihåg

de. Gillar du whisky? Vill du smaka på lite i ett glas?

Kim reser sig upp från fåtöljen. Han tar några godisbitar ur skålen och stoppar i munnen.

–Ja har faktiskt aldrig smakat på whisky, säger Daniel och ler med hela ansiktet. Men okej, lite grann kan ja väl smaka.

–De är amerikansk whisky. Vänta här, så är ja strax tillbaka igen.

Kim går till köket. Snart är han tillbaka med två glas whisky. Han ger det ena till Daniel och sätter sig sedan i fåtöljen igen. Kim skakar runt isbitarna i glaset. De ger ifrån sig ett klirrande ljud.

–Ja har lagt isbitar i glaset, om du undrar va de är som låter.

Han tar en klunk på sin whisky och slickar sig om munnen.

–Jo, ja kunde ha gissat på de. Kim, vi är väl galna som dricker whisky på en onsdag.

Han ler mot honom och skvalpar runt isbitarna en stund i glaset. Tar en klunk och grimaserar.

–Ja, men de är ju lillörda i da, flinar Kim glatt tillbaka. Va de inte gott?

–Jo, fast himla starkt.

Daniel smuttar försiktigt på innehållet, som att han försöker vänja sig.

Kim gäspar stort och sätter handen för munnen. Han försöker häva gäspningen, men istället kommer en ny ... och sedan en till.

–Du verkar rätt så trött i da. Har du inte sovit gott i natt?

Daniel ställer ner sitt glas på bordet. Tycker whiskyn var ganska god, men alldeles för stark. Den känns också mycket sträv på tungan.

–Trött, jo, de är bara förnamnet. Ja sov väl nära timmar i natt. Hoppas du ursäktar att de då å då kommer en å annan gäspning?

Han gäspar igen. Det blir en längre, som gör att han sträcker sig något i käken.

–De är ingen fara. Gäspa på du bara. Men du kanske är så trött att du helst vill gå å lägga dej? Ja lånar din telefon å ringer mamma å talar om att ja sover hos dej. Sen går vi å lägger oss. Klockan är dessutom snart halv nio. Eller ...?

–Ja så gör vi. De låter bra. Kom, så ska ja visa dej telefonen.

Kim visar honom vägen fram till telefonen på byrån. Daniel ringer hem. Men mamma är inte hemma ännu, så han talar in ett meddelande på telefonsvararen.

–Men är du säker på att din mamma tycker de är okej att du sover hos mej?

–Ja, de är klart. Varför skulle hon ha invändningar mot de? Hon gillar dej ... å tycker du är bra sällskap för mej.

–Är de sant? Din morsa är bra. Ja gillar henne också. Kom, nu går vi å sover.

Kim avslutar meningen med en längre gäspning, och flinar. Reser sig upp och lutar sig fram mot Daniel och pussar honom på munnen. Pussen fortsätter i en lång kyss.

–Ja ... å SOVER, säger Daniel och flinar tillbaka.

Kim tömmer sitt glas, men sträcker sig efter flaskan för att fylla på mer.

–Aja baja. Ja hör allt att du fyller på mer whisky. Ska de va nödvändit? Vi kan väl gå å sova istället? Du kan få dricka ur de som är kvar i mitt glas, om du inte är rädd för mina baciller ...? De va för starkt för mej.

Daniel plockar upp sitt glas från bordet och sträcker fram det till honom.

–Ja, okej, men dina baciller kan nog inte va så falia. Dom tål ja nog.

Kim flinar mot honom och tar emot glaset. Han dricker ur det och ställer ner det på bordet.

Dricker whiskyn som om den vore saft. Sedan tar han sitt glas och håller det i handen.

–Kim, inget mer nu. De lova du.

–Ja, absolut, de här är sista glaset – mitt glas.

–Är de problemen me din mamma å pappa som får dej att dricka?

Kim nickar till svar, men kommer på sig och svarar istället med ord.

–Ja, fömodligen ...

TIDIGARE ARBETEN

158 Arbetsprat

Kim och Daniel, hos Kim

–Daniel, kan inte du berätta mer om dej, om hur de är att va synskadad? Hur samhället ställer upp på dej å så ... De måste va besvälit ibland, eller?

–Okej, de kan ja gärna, men först vill ja att du berättar mer om bageriet. Vill du de?

Daniel ser förväntansfull ut. Han ändrar sittställning och flyttar upp fötterna i fätöljen med korslagda ben i indianställning.

–Visst kan ja de. Men du själv, har du inte arbetat me nåt tidiare, förutom studierna?

–Nä, inte nåt, å som ja kunnat tjäna nåra pengar på. Arbetsfömedlingen har under en längre tid försökt hitta ett passande jobb åt mej, som avlastning eller alternativ till studierna.

Även om man pluggar kan de ibland va kul å nyttit att få göra nåt annat, å nån gång då å då.

Men ja känner inte att ja kan klara av att utföra nåt vettiare arbete å då ja inte kan se. Dom jobb ja nog skulle kunna klara av är så tråkia å me såna monotona rörelser. De ger mej ingen utmaning som leder till stimulans. Ja blir mest uttråkad å sen deprimerad av dessa arbeten, å att ja inte duger för nån mera avancerad arbetsuppgift. Jobbet tar då ner mej djupt mentalt å så att ja inte längre orkar me min fritid. Som oftast är ja då bara hemma å söker tröst. Ja tappar humöret helt å glädjen liksom försvinner från mej. Sen ett tag tillbaka har ja inte orkat prova på nåt nytt jobb, å ja känner inte heller för att bli förtidspensionerad.

–Nä, gud vet va. Du är ju bara arton.

–De större problemet är att allting som man gör måste gå så himla fort å me hög kvalité, å de måste hela tiden va stor lönsamhet. Även om ja vill å gör mitt allra bästa är dessa saker svåra för mej att svara upp till.

–Ja förstår att de måste va besvälit ...

–Arbetsuppgifterna måste också anpassas utifrån mina förutsättningar. Ja kan klara av mycke, men de måste få ta lite längre tid, än va

de gör för seende.

–Ja, absolut. Du skulle kunna arbeta mera på beting. Fast då skulle du kanske inte få ihop till en normal lön under din arbetstid. Ja menar att du då skulle behöva arbeta längre tid för att få ut en liknande lön som dom andra. Men du ska inte behöva arbeta längre än alla andra, bara för att du behöver mer tid.

–När ja inte orka me dom arbeten ja fick prova på fick ja mycket stöd av mamma. Hon stog inte ut me att se mej så hängi då ja kom hem från jobbet. Hon tyckte att ja hade mer än nog å att de för mej redan va jobbit som de va. Ett arbete ska inte tynga ner den som redan är sänkt å mår dålit.

–De är sant. Ett arbete ska kunna lyfta upp personen å få den att må bra å känna en mening me de den gör.

–Ja vill jobba, men de måste va meningsfulla arbetsuppgifter, som ja kan känna glädje me. Men problemet då är att ja behöver nån som hela tiden finns i närheten, som kan hålla uppsikt över mej. Men ja fixar inte att behöva va i en skyddad verksta. Ja behöver ha ett slags handledare vid min sida, som kan stötta mej.

159 Monotona jobb

–Nu blir ja så nyfiken. Va va de för monotona jobb du fick göra?

–Ja har varit på ett större varuhus, på byggavdelningen. De va ett oavlönat arbete. En praktikplats.

Ja fick till exempel sortera skruv, spik å träplugg, som såldes i lösvikt, men som en del kunder river runt i å skapar oreda. Ja satt på en avskild plats ute i lagret å plocka ut materialet som kunder lagt tillbaka fel. De händer att en kund plockar åt sej en dimension på skruven, spiken eller pluggen, men kommer på att den valt fel å lägger då tillbaka på fel plats.

De här jobbet höll på att knäcka mej helt. Ja drömde mardrömmar om skruv å spik.

–Men va jobbit å tråkit ...

–Ja fick också, ute på lagret, sätta på pris-lappar på varor me en liten prislappsapparat som man höll i handen. För varje prislapp ja tryckte fast, på en viss angiven plats på varan,

fick ja känna efter, som en kontroll att prislappen satte sej på plats på varan. De kunde va allt från små till större lösa delar som järnbeslag å verktyg, å varor paketerade i påsar, askar eller kartonger.

–Hur va de då? Va de kul?

–Nä, de va astråkit, å ja kände inte att ja utvecklades nåt. De va ett jobb mer för en robot eller maskin. Fast ibland fick ja också städa i omklädningsrummet å lunchrummet, städa golven, torka bänkar å bord, å tömma soppåsar.

–Ja ha ... Men hur va de då?

–De va väl lite roliare, me lite mer variation. Men de fick mej ändå inte att må bättre. Depressionerna hängde över mej ändå.

–Ja, ja tror ja förstår ...

–Ja va också på ett företag inom plastindustrin. Även de va en praktikplats. Ja fick paketera plastburkar, tre storlekar i en plastpåse å försegla den. De va pillit, monotont å fruktansvärt tråkit. Ja blev deprimerad å fick sjukskriva mej redan efter ett par dagars arbete. Arbetet kändes som en ren bestraffning.

–Va jobbit du måste haft de. Fast tror du att de skulle gjort nån skillnad om du hade sett ...? Ja menar, tror du jobbet skulle varit roliare att

utföra för en seende? Nån annan stackare fick väl ta över de tråkia efter dej.

–Ja vet inte ... Bra fråga. Men om ja fått en rikti lön för jobbet, hade de nog känts bättre. Fast de är klart, om ja nu gjorde jobbet mycke långsammare än en seende – vilken lön skulle ja varit värd då?

–Snälla, säj inte så. Framförallt får du inte tänka i såna banor. Sânt utnyttjande av arbetskraft gör mej så föbannad. Å ja kan slå vad om att du prislappa varorna minst lika snabbt med lika hög kvalité som nån annan – som dessutom såg.

–Men annars va alla mycke snälla å trevlija mot mej.

–Ja, de fattas bara annat. Du jobba ju gratis. Men sa dom inte att du kunde få en anställning efter praktiken?

–Nä, inte va ja kommer ihåg.

–Dom jävlarna, dom utnyttja dej bara. Å dom utnyttja systemet.

160 idé om att hjälpa honom

Kim tänker vidare på sin idé om att hjälpa honom till ett riktigt arbete. Han ska kolla upp med chefen för att på bästa sätt kunna hjälpa honom. Och han upprepar lite vad han redan tidigare har sagt och lovat honom:

–Från å me nu, i morron, ska ja hjälpa dej in i arbetslivet, in i bagaryrket. Ja ska också kolla me min chef, om du kan få hjälpa till i bageriet när de behövs. Du ska få prova på riktia å vettia arbetsuppgifter å me en skäli lön. Å de blir ingen praktikplats eller lärlingsplats – utan ett riktigt arbete – säkert en timanställning där vi ringer in dej när de behövs. Du kanske får jobba hundra procent, en heltid, när de är mycke att göra – å vilket de är nästan jämt. Å dom arbetsuppgifter du får göra kanske inte är så rolia heller – men de är allti nån i bageriet som annars måste göra dom. De finns garanterat sånt som du kan klara utföra lika bra som nån annan av oss andra.

–Tack, du är så snäll, Kim.

–Du me, pussgurka. Men nog om bageriet.
Nu vill ja att du berättar om hur de är att va
synskadad – som du lova.

–Okej.

MER OM VARDAGEN

161 Daniel
berättar mer om
sin vardag

Kim och Daniel, hos Kim

Daniel funderar kort på vad han ska säga och börja berätta. Men så säger han:

–Vet du att en som är synskadad å går i skolan har rätt att få ha en personli assistent vid sin sida under skoltiden. Assistenten hjälper honom me att läsa, skriva, hålla ordning på saker å ting som känns svårt för honom att ha full kontroll över. Den synskadade kan då gå i en vanli skolklass me seende, utan att de

behöver bli nära större problem. Han får ha sin assistent hos sej kontinuelit. Assistenten kan också hjälpa honom att ta sej till å från skolan.

–Men de verkar väl bra, säger Kim. Har du en sån i skolan, som hjälper dej? De här kommer ja inte ihåg att du nämnde nåt om när vi va på väg från sjön ...

–Nä, ja missa de. Eller ja sa inte hela sanningen för att ja skämdes. Ja kände mej kass som inte klara av skolan ens me en assistent till hjälp. Ja va rädd att du skulle tycka att ja va en idiot.

–Men snälla, sluta ... Säg inte så. Du gör mej lessen. Du är en skärpt å kunni kille. Å de visa du mycke tydlit å starkt när du berätta, å då vi va på väg hem från sjön. Du ska inte skämmas för att du har haft de svårt å jobbit. Men att du valde att inte berätta nåt, va ju ditt val. Det kanske kändes bra å rätt för dej då, å de är helt okej för mej. Släpp alla negativa tankar nu å försök tänka positivt å me att försöka känna dej gla.

Daniel ler mot honom och fortsätter:

–Ja hade assistent på vissa tider. Å ja har haft flera. Nåra har inte personkemin stämt me å då har ja fått byta. Fast under flera perioder under

min skoltid har ja mått mycke dålit å varit väldigt deprimerad. Me de har ja inte orkat gå i skolan. Å då som ja gått i skolan har de gått mycke trögt me de mesta, för att ja inte orkat me nåra studier. Å flera assistenter har fått sluta, för att ja inte velat ha nån, eller att ja inte orkat me dom heller. Ibland har ja inte orkat me nåt – inte ens mej själv.

Dessa gånger har mamma varit hemma me mej, eller mormor å morfar, eller mammas bror. Eller så har ja varit hos mormor å morfar. Alla har de försökt hjälpa å stötta å få mej upp på banan igen, då ja inte orkat me att ha nån assistent.

Kim lyssnar intresserat.

–Ibland har ja fått rejäla downperioder och bara velat ... fly bort från allt.

162 Känsloras

Daniel börjar gråta. Kim kramar om honom och försöker tyst trösta och stötta, med att bara finnas där.

Och Daniel fortsätter:

–Ja har till å från mått så dålit att ja inte klarat fokusera eller koncentrera mej de lilla minsta på nåt skolarbete. Min assistent fungera väldit ofta bara som socialt sällskap. Vi gjorde saker tillsammans både i å utanför skolan. Å assistentens uppgift blev ibland mer eller mindre att bara försöka mentalt lyfta upp mig å hålla mej upprest.

Daniels tårar rinner i bäckar nedför kinderna. Kim fortsätter krama och trösta.

–Då när vi gick från sjön, å ja bara hade ett misslyckat massageförsök i huvet, att du avbröt din så kallade massage på mej. Då våga ja inte berätta hela sanningen för dej, för ja va rädd att du skulle tycka att ja va en idiot.

Kim kramar om honom än mera och pussar på honom i ansiktet och på munnen.

Daniel tänker: Är det nu han bör berätta om sina självmordsförsök? Fast så ändrar han sig. De kanske bara kommer att skrämma honom.

–Men den här tjejen som du träna ihop me ...

–Jonna. Ja allt ja berätta om henne va sant – vartenda ord. Hon har fått mej att må bra å hon har varit som en assistent dom gånger vi varit tillsammans på ett träningspass. Ja ordna så hon

fick betalt för den tid hon va me mej på träningen. Hon ville inte göra detta för pengar – men hon fick lov att ge sig. Ja tänkte att hon behövde dessa pengar lika väl som nån annan.

–Ja, va bra. Hon verkar va en riktigt bra å fin tjej. Men de me att de tog dubbelt så lång tid för dej me skolarbetet, jämfört me dom andra i klassen – de tycker inte ja är nåt konstit. Å mår man inte bra spelar de väl ingen roll hur många assistenter man än har runt sej. De är ju själva inläringen som måste fungera också. Å den fungerar väl inte för nån som inte mår bra – inte en enda.

Att de sen tog dubbelt så lång tid me skolarbetet är ju inte hela världen eller nåt att däcka ner sej för. Man behöver hela tiden bara spotta i nävarna å ta nya tag – å hela tiden försöka se framåt.

Men i da då. Fixar du skolarbetet bättre nu?

–Ja tror de. Jo, men de är klart att ja gör.

Daniel blir lite allvarsam och tänker tillbaka på vinden för bara några veckor sedan. Hur nära det var att han lyckas ... med förlängnings-sladden. Men det här kan han inte säga till Kim. Det kan skrämma honom.

–Om du vill fortsätta kämpa me skolan nu i

höst, så lovar ja att hjälpa dej, om du vill. Ja vill gärna va din assistent, när ja inte bakar förstås.

–Ja skulle bli övelyckli om du ville bli min assistent.

Kim får fram en lång gäspning. Han gäspar ytterligare en gång och får fram ett stön. Han ursäktar sig och säger:

–Hur mår du nu då? Du behöver inte gråta. Allt är helt okej, ja gillar dej å vill att du ska må bra, va gla. Va säjs om lite massage?

–Ja kan gärna massera dej, säger Daniel och torkar sina tårar.

–Eller ja dej.

Kim gäspar stort igen och fortsätter:

–Okej, kör till. Fast va beredd på att ja kanske kommer somna.

–Då låter ja dej sova.

–Å i morron, om ja hinner ska ja börja kika lite i boken som ja låna. Å de ska bli intressant

...

Kim är på väg att somna i fåtöljen.